

Розділ 1

26 квітня

Ласкаво просимо до будинку Блеквуд.

Це вхідні двері, через які вирвалася Джанет Кемпбелл. Ось порожнє подвір'я, яким вона бігла, рятуючи своє життя. Саме її крики лунають самотніми вулицями ось уже сорок років.

Не вбивай мене. Не вбивай мене. Не вбивай мене.

Нагорі — спальня із закривавленою підлогою. Тут С'юзан Кемпбелл стекла кров'ю до смерті, і саме тут я спатииму. Дехто вважає, що це ненормально.

Але я — не будь-хто.

Несучи купу коробок, іду вгору по ґрунтовій дорозі, що тягнеться через двір, ніби шрам. Навколо стоїть тиша, за винятком музичного супроводу самотньої сороки й лінивої сварки какаду на чорній акації.

Я переводжу погляд із двору на будинок. Уже не вперше запитую себе: навіщо, чорт забирай, хтось побудував готичний вікторіанський будинок у такому нудному маленькому містечку, як Бікон?

Будинок Блеквуд великий і занедбаний. Фарба, яка відшаровується від його стін, нагадує мені шкіру, що лущиться, а крутий шпиль на вигляд — як жаклиний чорний меч. На фасаді будинку є лише одне вікно: з краєвидом на вітальню; гостра арка його виконана в такому ж стилі, як і вхідні двері. Хто б не побудував Блеквуд, він, очевидно, не хотів, щоб за ним підглядали.

Розлогий маєток. Ось як його описав ріелтор. Це звучить красиво, й так і було. Колись, у минулому. Я можу це уявити — зелені галявини, достатньо великі для того, щоб влаштувати пікнік на дюжину сімей.

Але все, що залишилося після сорока років занедбаності, — гола рівнина, вкрита лайном кенгуру й норами ехидни, заросла бур'яном по коліно. Територія справляє враження виснаженості, наче сама земля тут горює. Ніби в пам'яті застряг той день.

І все-таки сам будинок вирізняється на загалом жалюгідному тлі. Наче йому плювати на те, що тут сталося багато років тому. Наче йому байдуже, навіть якщо це станеться знову.

Я несу коробки всередину, нагору, в мою нову спальню. В кімнату, де сталося *вбивство*.

Не знаю, що в цій кімнаті більш зловісне — вицвіла пляма крові прямо біля мого ліжка чи бетонно-сірі шпалери. Вони нагадують мені шкіру трупа. Чи навіть щось гірше.

На шпалерах зображено густий ліс. Чорні стовбури вищі за мене, а вгорі, над балдахіном, небо всіяне зірками. Готова побитися об заклад, що свого часу це була мирна сцена. Можу уявити, як С'юзан лежить у ліжку, попиваючи гарячий чай, і дивиться на цей ліс після довгого

дня готування, прибирання — та будь-чого, чим би не займались жінки у сімдесяті.

Можливо, вона уявляла себе *всередині* цього лісу: дихає свіжим повітрям, далеко від дитячих криків і від чоловіка, який невдовзі стане вбивцею. Тоді ці шпалери були, певно, світло-сірі. Гарно.

Кидаю коробки на підлогу й піднімаюся навшпиньки, щоб провести вказівним пальцем по ромбовидному зображенню листочка. Він миттєво відшаровується і падає смертельною спіраллю на підлогу.

На вигині низької гілки гніздиться родина дроздів, яка витріщається на мене мертвими очима. Пташенята на вигляд недогодовані й налякані; їхні грудні клітки пробиваються крізь тонку шкіру. Пташка-мати нависає над ними, в її очах сум і розпач, бо в неї немає обох крил.

Мій чоловік підсуває наше подружнє ліжко до задньої стіни, а потім випрямляється й витирає руки, наче торкнувся чогось огидного. Він перестав спати зі мною кілька місяців тому, і оксамитове ліжко королівського розміру дивиться на нього з докором. Натомість Джо доволі щасливо спить на дивані внизу, хоча я жодного разу його про це не просила. Він грає в *Xbox* до ранку, поки я лежу без сну о 3 ночі, розмірковуючи про всі речі, які мені необхідно виправити. Такі, як мій шлюб.

Не люблю спати сама, але, боже, — це краще, ніж нищівна самотність, коли ніч за ніччю ти спиш поруч із тим, хто не хоче тебе.

— Дякую, — кажу ніяково. — За те, що затигнув його сюди.

Погляд чоловіка переміщується на криваву пляму на підлозі завбільшки з подушку. Неможливо не витрі-

чатись на неї. Гадаю, чи не уявляє він це — ранок після вбивства, кров блискуча, наче помада.

Можливо, це *Maybelline*.

А можливо, це вбивство.

— Нам потрібно замінити ці дошки підлоги, — він відступає, скривившись. — А наразі купи килим, щоб прикрити це.

Ледве стримуюся, щоб не засміятися. Джо такий. Ки-немо килим на проблему. Якщо ти не бачиш її, тоді, можливо, всієї цієї потворності там і немає.

Можливо, через це він терпіти не може дивитись на мене.

Йду за ним до дверей, думаючи про вантажівку, яка чекає назовні, забиту нашим спільним п'ятирічним життям. Ми витратили майже всі заощадження, купуючи цей будинок, тому ремонтні роботи доведеться розтягнути на весь наступний рік. І хоч ми й прожили в Мельбурні два роки, у нас немає близьких друзів, які б пустили пожити, поки в нас ремонт... Ну, може, у Джо і є, але в мене точно немає. Той факт, що він був готовим піти на цей крок разом зі мною, багато означає. Він усе ще тут. Усе ще готовий інвестувати в цей будинок і, що ще важливіше, в нас. Я ще не втратила його повністю.

Проходжу повз єдине вікно в кімнаті, завбільшки приблизно з екран ноутбука. Це фіксоване вікно, тому його неможливо відчинити, хіба що розбити кулаком. І я певна, що в мене виникне така спокуса, коли щонаочі вдихаючи це затхле повітря.

Зупиняюсь і мружуся крізь бруд, дивлячись на задне подвір'я. І перше, що бачу, — могили. Вони оповиті плющем, пофарбовані в нудотно-зелений колір і вкриті

маленькими струпами моху та цвілі. С'юзан. Білл. Подвійний надгробок для колишніх власників будинку Блеквуд. Не знаю, кому спало на думку, що упокоїти С'юзан Кемпбелл поруч із її чоловіком — вдала ідея. Поруч із її вбивцею. Але ось вони, за вікном моєї спальні, пліч-о-пліч навічно.

Я запитувала про це в ріелтора, але він не знає, хто їх поховав. Нікому не відомо, що сталося з бідною Джанет Кемпбелл після того, як вона втекла з міста. Можливо, вона вже померла. Тепер це просто частина фольклору. Історія про привида, ще до її смерті. Бідна дівчина.

— Ти впевнена, що хочеш саме цю кімнату? — запитав Джо. — Як щодо інших? — він кивнув у напрямку коридору, де є ще три великі спальні, завбільшки з гараж.

Я похитала головою і пройшла повз нього. Цього року чоловік припинив мене цілувати, але все ще дозволяє мені іноді його обіймати. Доводиться правильно розраховувати ці такі бажані обійми, інакше він стане на диби, як розлючений кінь.

Рік тому я б завалила його в ліжко. Чи, може, просто обійняла б за шию, подивилася в очі й сказала: «Я так нами пишаюся, Джо. Поглянь, як далеко ми зайшли».

Тепер я сумно прокрадаюся повз нього, наче клятий привид дружини.

Спускаюся спіральними чорними сходами, вони — ніби витвір мистецтва. У мене перехопило подих, коли я вперше їх побачила; а Джо здригнувся й пробурмотів: «Чорт забирай, що за кошмар». Прохолодне на дотик залізо, від якого я щоразу відчуваюсь як діснеївська лиходійка.

Обожнюю їх.

Джо запитав, дивлячись униз:

— А ти не хочеш обрати спальню, яка буде менш... ну, не знаю... вбивчою?

Я дійшла до передостанньої сходинки, намагаючись дихати ротом. Будинок був зачиненим кілька десятиліть, і тепер він смердить пітними простирадлами.

— Ні, все гаразд, дякую, — не знаю, як сказати йому правду, бо навіть для мене це дивно.

Я не обирала цю кімнату. Вона обрала мене.

Так само, як і будинок.

Докладаючи неабияких зусиль, я відчинила вхідні двері, крекчучи від їхньої ваги. Це важкі дубові двері, і щойно ми нанесемо на них лляну олію, вони сятимуть, як запалена свічка в темряві. Мій кіт із плескатою мордочкою — Жнець — вибіг геть, перш ніж я встигла його зупинити. Він верещав усі сорок хвилин, поки ми їхали сюди. Джо вмикав радіо і кричав: «Ми справді повинні брати його із собою?».

Мені довелося проігнорувати їх обох. Джо намагався позбутися Женця, відколи я принесла його додому п'ять років тому. Блукала притулком для тварин, оглядала дротяні клітки й читала миленькі підписи біля них: «Знайомтеся — це Лінні, тиха й мила кішечка! Джек — найкрасивіший хлопчик!».

Зупинилася біля останньої клітки, побачила короткий підпис: «Вільний». Під ним у вибачливому тексті вказали таке: «Цей кіт не любить дітей, собак, гучні звуки, коли його беруть на руки; схильний битися з іншими котами. Також у нього дуже власницьке ставлення до своєї ковдрочки та їжі».

Я усміхнулася і зазирнула в клітку. А ось і він — ангорський кіт зі сріблястою шерстю, загорнутий у брудну

ковдрочку, який дивився на мене розлюченими голубими очима. Я миттєво в нього закохалася.

І ось тепер, ступивши на ганок, я спостерігала, як Жнець лізе на чорну акацію в нашому дворі. Зараз йому шість, і він досі ненавидить усе з невичерпною пристрастю — й мене це насправду захоплює в ньому. Мій хлопчик.

Огортаю себе руками, бо змерзла під ранковим сонцем. Звідси навіть не видно дороги і навкруги дуже тихо, за винятком самотнього какаду, який щось базікає, сидючи на дереві. Жнець зиркнув на какаду вбивчим поглядом, але не намагався піднятися вище по глибоко потрісканій корі. Я потягнулася до кишені по телефон і зробила фото свого улюбленця і пташки, які сидять на кістлявих гілках. Швидко набираю підпис:

*День переїзду в Блеквуд! Ці чудові хлопці схвалюють!
Відвідайте мій вебсайт, щоб дізнатися про всі новини!
#БудинокБлеквуд #какаду #Мельбурн #Жнець #вбивчий_будинок*

На мить завагалася, чи варто використовувати останній гештег. Здається, це трохи занадто. Але він точно приверне вкрай необхідну увагу і, можливо, парочку нових спонсорів. Тепер, коли я пообіцяла задокументувати реконструкцію, сайт знову набирив популярність.

Натискаю кнопку «опублікувати» й автоматично гортаю свою стрічку, забиту позами з йоги, які навіть на вигляд болючі, салатами з кавуна і підказок, як зімітувати збільшення губ і набрати мільйон уподобайок. Великий палець завис над екраном, і я здивувала саму себе, коли вимкнула телефон і поклала в кишеню. Є щось недоречно в тому, щоб стояти на цьому столітньому ганку